PŘEHLÍŽENÁ HOLKA

Torey L. Hayden

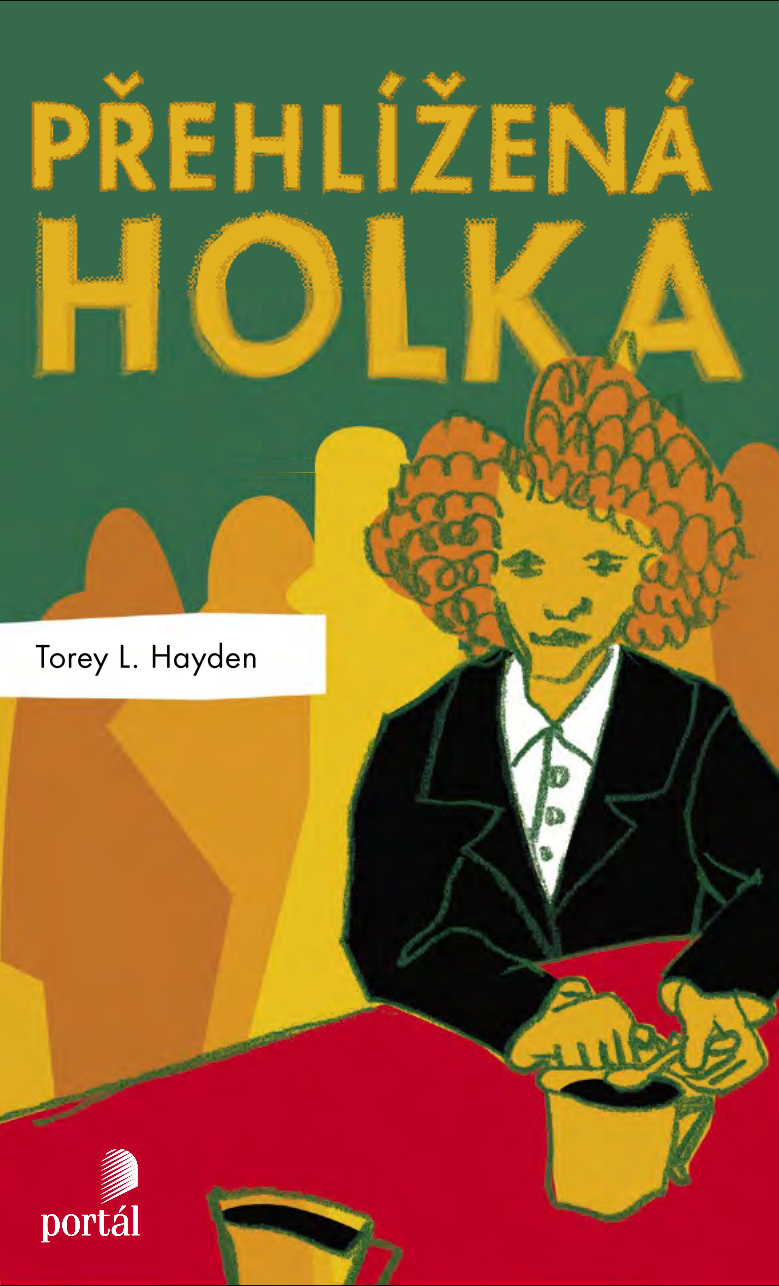

portál

PŘEHLÍŽENÁ HOLKA

Torey L. Hayden

portál

Původní anglické vydání:
The Invisible Girl vyšlo v Curtis Brown Ltd., New York, v roce 2021.
Copyright © 2021 by Curtis Brown

České vydání:
Translation © Linda Bartošková, 2022
© Portál, s. r. o., Praha 2022

ISBN 978-80-262-1969-9

KAPITOLA PRVNÍ

Přitáhli jsme si židličky do těsného kroužku a děti si pak jedno po druhém lepily na čelo papírové samolepky. Na každém papírku byl napsaný název emoce, kterou měly ostatní děti předvádět, a nositel papírku hádal, o jakou emoci jde. Tato aktivita se oficiálně jmenuje „rozpoznávání emocí“ , což je terapeutická hra, která má pomáhat dětem rozeznávat a vyjadřovat pocity. Mezi sebou jsme jí říkali „směšná hra“, protože vyvolávala spoustu veselí.

Právě přišla řada na Carly a její slovo bylo „rozzlobená“. Kudrnatá sedmiletá Carly s Downovým syndromem poskakovala v kruhu tak energicky, že jí lepítko neustále padalo na zem. Celkem to nevadilo, protože Carly neuměla číst, takže papírek vždycky jen zvedla a přilepila si ho zpátky. Neustálé výkřiky „Zase ti spadl!“ jen zesilovaly randál, který provázel pokusy šesti dětí předvést „rozzlobenost“ lépe než ostatní.

Když se otevřely dveře, předpokládala jsem, že na nás přiběhli z některé kanceláře s napomenutím, abychom se chovali tišeji. Doufala jsem, že dokážu na omluvu klidně vysvětlit, že jsme v této místnosti dnes naposled a že na příští týden máme zamluvený sál v budově místního kostela.

Jenže dveře se pořádně neotevřely, jen se v nich objevila škvírka, pak se zastavily a zase zacvakly. Děti si toho nevšimly a hrály si dál. Možná tam přece jen nikdo nebyl. Bylo větrné počasí a v budově táhlo. Třeba ty dveře někdo pořádně nedovřel a průvan je na okamžik odtáhl ze západky, aby je zase přibouchl. Chvilku jsem se tím směrem ještě dívala, ale když se nic nedělo, zaměřila jsem pozornost zase na děti.

Za několik okamžiků se však dveře znovu pootevřely. Tentokrát jsem zahlédla oko nakukující dovnitř. Když jsem ale ke dveřím otočila hlavu, znovu se zaklaply. Nejvyšší čas to prozkoumat. Hra na chvilku ustala, když mě děti viděly vstávat, ale naznačila jsem jim, aby si hrály dál. Šla jsem se podívat, co se děje. „Haló?“ řekla jsem a strčila do dveří, aby se otevřely dokořán.

Ve spoře osvětlené chodbě stála dívka. Vypadala sotva na začátku puberty, samá ruka, samá noha, s oválným obličejem a dlouhými, rozcuchanými vlasy neurčité barvy. Na sobě měla běžnou školní uniformu – bílou košili, černé sako, černé kalhoty –, ale žádnou vázanku, takže jsem nepoznala, do které školy chodí.

„Vy jste Torey?“ zeptala se.

„Ano.“

„Paní Thomasová říkala, že mi pomůžete.“

Překvapeně jsem povytáhla obočí. Nemluvila jsem s Meleri celé týdny a charita, pro kterou jsem pracovala, mě neinformovala, že budu pracovat s někým novým. Skupina, kterou jsem toho dne zrovna vedla, byla jediným úvazkem, který jsem momentálně pro sociální službu vykonávala. Říkalo se jí „růstová skupina“, byla určená pro osmileté a mladší děti se zvláštními potřebami, které pocházely ze znevýhodněného prostředí. Scházeli jsme se na hodinu týdně a pracovali na sociálních dovednostech. O dospívající dívce jsem nic nevěděla.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala jsem se.

„Eloise.“

„Eloise, a jak dál?“

Odmlčela se a lehce pokrčila rameny, jako by o tom musela přemýšlet, a pak odpověděla: „Eloise Jonesová.“

Kvůli tomu chvilkovému zaváhání mě napadlo, že se jí nechce příjmení prozrazovat, takže tohle možná bylo falešné. Ale i kdyby nebylo, nebyla bych o mnoho moudřejší. Skoro třetina lidí v naší části Walesu byli Jonesové.

„Asi došlo k nějakému nedopatření, protože tě nemám v rozvrhu," řekla jsem.

„Paní Thomasová mi říkala, že mi můžete pomoct," odpověděla.

Pohlédla jsem na hodinky. „Tato skupina bude končit až v půl páté. Do té doby nebudu mít čas."

V jejím výrazu bylo těžké se vyznat. Připadal mi jaksi prázdný, takže jsem měla pocit, že nerozumí tomu, co říkám.

„Teď se musím vrátit dovnitř," řekla jsem a ani si nemusela představovat, jaký chaos uvnitř vládne, protože jsem ho slyšela. Otevřela jsem dveře dokořán, abych dala dětem najevo, že jsem kousek od nich.

„Můžu počkat?" zeptala se Eloise.

„Bude to trvat nejméně dvacet minut."

„To nevadí."

Neměla jsem dobrý důvod, proč ji odmítnout. Zrovna jsme hráli hru. Nešlo o nic soukromého, takže jsem řekla: „Ano, to půjde," a vrátila se do místnosti, abych se připojila k dětem.

Eloise šla za mnou.

„Kdo to je?" zeptal se jeden chlapec.

„Ano, kdo jsi?" zavolal jiný přes celou místnost.

„Je to host. Jmenuje se Eloise. Jak pozdravíme hosta, Dylane? Zakřičíme: ‚Kdo jsi?' nebo řekneme…?"

„Já vím! Já vím! Já vím! Slečno, já to vím!" To byla osmiletá Sallie, která se prodrala z kruhu ven a rozběhla se k nám. „Jak se vám daří?" obrátila se na Eloise. „Ahoj, jaké máme počasí?" Salliiny společenské zdvořilosti by možná měly o něco větší váhu, kdyby neměla na čele přilepené slovo „znechucená".

U zdi stála řada židlí a já předpokládala, že Eloise se na jednu posadí a zůstane tam, dokud se skupinou neskončím, jenže ona došla se mnou až ke kruhu a posadila se k nám.

Děti byly jako uhranuté. Většinou se příliš styděly, než aby na ni promluvily, ale nadskakovaly zvědavostí a směšnou hru se jim už nechtělo znovu hrát. Dylan, kterému bylo sedm a byl

to statný chlapec s postavou miniaturního ragbisty, šel přímo k věci: „Tak *kdo* jsi? Proč jsi tady?“

Odpověděla jsem za ni: „To je Eloise. Je tu dnes na návštěvě.“

„Ale *proč*?“

Na to byla těžká odpověď vzhledem k tomu, že jsem to nevěděla ani já. „Je tu na návštěvě, Dylane. Taková informace stačí.“

„Odkud jsi přišla?“ zeptal se jí.

„Dylane, prosím tě, sedni si,“ řekla jsem.

„Jsi Velšanka?“ pokračoval.

„Dylane…“

„*T’ siarad Cymraeg*?“

„*Dylane…*“

„Jenom chci vědět, jestli bude v naší skupině? Budeš s námi ve skupině? Protože jsi moc velká, abys byla v naší skupině. A už takhle tu máme dost holek.“

„*Stedd i lawr.*“ Vstala jsem z židle, abych měla jistotu, že to udělá. Vycouval a posadil se, ale dál Eloise podezíravě pozoroval.

Když jsem si uvědomila, že pozornost potřebnou ke hře už nezískám, rozhodla jsem se uzavřít hodinu nějakým vyprávěním. Vybrala jsem si povídku *Na svačinu přišel tygr* od Judith Kerrové, protože je to poutavý příběh o holčičce, které se za dveřmi nečekaně objeví zdvořilý tygr, a protože budí skryté emoce – zejména vzrušení a úzkost. Koho by nerozrušilo pomyšlení, že k němu domů přišel na návštěvu opravdový, živý tygr? Kdo by z toho nebyl nervózní?

Když jsem povídku dočetla, zeptala jsem se: „To byl ale hladový tygr, viďte? Co snědl jako první?“

„Lidi,“ odpověděla Carly. „Tygři žerou lidi.“

„Ale tenhle tygr z knížky nikoho nesnědl, že ne? Co tedy jedl?“

„Tygři žerou *lidi*,“ trvala na svém Carly.

„Koupili mu tygří žrádlo,“ ozval se Owen.

„Nakoupit tygří konzervy se rozhodli až nakonec, pro případ, že tygr zase někdy přijde na návštěvu,“ vysvětlila jsem. „Ale

když k nim přišel na svačinu, tak mu žádné tygří žrádlo nedali. Co mu tedy dali?“

Dylan se rozzlobil: „Žádné tygří žrádlo neexistuje. Nemůžete jít do obchodu a koupit konzervu tygřího žrádla.“

„*Co mu dali?*“ ptala jsem se znovu.

„Všechno!“ odpověděla Sallie. „Všechno, co měli ke svačině. A taky všechno vypil. Všechen jejich čaj a pomerančový džus a všechnu vodu, co tam měli.“

„*Děkuji ti*,“ řekla jsem. Ulevilo se mi, že někdo poslouchá.

„Podle mě není možné, aby někdo vypil všechnu vodu z kohoutku,“ ozvala se Eloise.

Překvapeně jsem se otočila.

Eloise pokračovala: „Kohoutek je napojený na vodovodní řad. Kdyby chtěl kohoutkovou vodu vypít do poslední kapky, musel by vypít celou vodní nádrž. To není moc reálné.“

Děti zarazilo, stejně jako mě, že se Eloise zapojila do konverzace. Děti zarazilo podle mě spíš to, že je vůbec nenapadlo přemýšlet, kolik je vlastně vody v kohoutku u nich v kuchyni. Mě zarazilo to, že jsem nečekala, že se zapojí, nemluvě o tom, že to byla vymyšlená povídka o tygrovi, který se posadí ke stolu, aby spolu s holčičkou a její maminkou posvačil, takže přísně vzato nešlo o dokument ze života zvířat.

„A navíc se ani jednou nedovolil na záchod,“ dodala Sallie.

Když děti konečně odešly, otočila jsem se k Eloise, která zůstala sedět na židli v kruhu. Posadila jsem se vedle ní. „Tak povídej, co pro tebe můžu udělat?“

„Musím se dostat zpátky k pěstounům v Moelfre.“

Ta žádost mě zaskočila, takže jsem jen řekla: „To je odsud hodně daleko.“ Vzhledem k tomu, že moje práce ani vzdáleně nesouvisela s přepravováním dětí na různá místa, zeptala jsem se: „Můžeš mi to trochu víc vysvětlit, prosím?“

Eloise odvrátila pohled a otráveně zafuněla, jak to puberťáci dělají, když se dospělí chovají natvrdle. Znovu vzdychla

a podívala se na mě. „Došlo k tomu, no, velikému nedorozumění. Kvůli prstýnku. Já ho nevzala. Fakticky nevzala, jenže Olivia se rozčilila, takže mě přestěhovali od Powellových sem a já to tu nesnáším. Protože to všechno byl velký omyl. Olivia mi napsala esemesku, že je jí to líto. Hele, dal mi ho Sam. Jako ten prstýnek. Jenže on patří Olivii, a on ho vzal, ale ona už pochopila, že jsem ho nevzala já. Takže se potřebuju vrátit zase k ní, nebo budu mít velkej průšvih."

Vůbec jsem se v tom nevyznala. Nic jsem o tom dramatu nevěděla a žádného protagonistu neznala. „Počkej chvilku. Říkáš, že ti paní Thomasová pověděla, že ti můžu pomoct *já*?"

Eloise přikývla. „Říkala, že píšete knížky. A že pomáháte lidem."

„Vysvětlila, jak ti můžu pomoct?"

Další otrávené zafunění, tentokrát méně trpělivé. „To *já* nevím. Paní Thomasová to tak prostě řekla. Pověděla jsem jí, že musím vrátit ten prstýnek Olivii, a paní Thomasová řekla, že byste mi mohla pomoct, protože píšete knížky. Takže buďte tak hodná. Proto jsem přišla. Prosím."

Nedávalo mi to žádný smysl. Objeví se tu naprosto neznámá dívka a chce, abych jí pomohla vrátit se do jejího předchozího pěstounského domova, aby mohla vrátit nějaký šperk? Bylo to jako v nějaké prapodivné verzi *Pána prstenů* z prostředí sociální péče.

„Do které školy chodíš?" zeptala jsem se.

„Tohle nemá se školou nic společného," namítla Eloise.

Zahleděla jsem se na ni.

Když si uvědomila, že nebudu v rozhovoru pokračovat, dokud neodpoví, řekla: „Do Ysgol Dafydd Morganu," a podrážděně vzdychla. Vzpomněla jsem si, že je to škola pro druhý stupeň v přímořském městě víc než deset mil daleko.

„Z Dafydd Morganu ses sem nemohla dostat tak rychle."

Eloise vypoulila oči, aby mi dala najevo, jak jsem otravná. „Jsem jela autobusem."

„Takže ses ulila ze školy?" opáčila jsem.

Zavrtěla hlavou. „Ne."

„Máš ze školy povolení opustit vyučování?" zeptala jsem se nedůvěřivě.

Do hlasu se jí vloudil žalostný tón. „Ale *no* tak. *Prosím!*"

Na chvilku jsem se zamyslela a kolem nás se rozhostilo ticho.

Když jsem zvedla hlavu, Eloise si hleděla do klína, takže jsem si ji mohla na okamžik prohlédnout. Byla to obyčejná dívka. Tvář nevýrazná, barva očí běžná, modrošedá, ústa malá, s tenkými rty. Dlouhé, vlnité hnědé vlasy, které by ve škole musely být stažené do ohonu, jí visely přes ramena. Uměla jsem si představit, že patří k dětem, které dokážou vyklouznout ze školy bez povšimnutí, k dětem, které žijí na okraji života, protože téměř splývají s pozadím.

„Smím vidět ten prstýnek?" zeptala jsem spíš proto, abych se ujistila, že opravdu existuje.

Eloise měla malou černou kabelku přes rameno, kterou si teď přitáhla na klín a otevřela ji. Začala se v ní přehrabovat, ale žádný prsten se neukázal, což ve mně okamžitě vyvolalo podezření, že něco v tom příběhu vynechala.

Eloise zřejmě vycítila moji nedůvěru, protože viditelně znervózněla, když ho nenašla. Otevřela kabelku dokořán a začala ji znovu prohledávat.

„Počkej," zadržela jsem ji, „odkud jsi tohle všechno vzala?" Mezi věcmi v kabelce jsem zahlédla několik balení paracetamolu.

Neodpověděla, rychle krabičky nacpala zpátky do hlubin kabelky a zaskládala je ostatními předměty.

„Ne, počkej. Dovol mi, abych se na to podívala, prosím," řekla jsem a natáhla ruku. Eloise neposlechla a přitáhla si kabelku k břichu.

„Prosím tě, podej mi tu kabelku."

„Je moje."

„Ano, já vím, ale podej mi ji, prosím."

Uplynula dlouhá chvíle, kdy si Eloise jen křečovitě tiskla kabelku k hrudi. Hleděly jsme si do očí.

„Dej mi ji, prosím," opakovala jsem.

Nakonec vzdychla a povolila.

Vzala jsem si kabelku na klín a otevřela ji. Jedna, dvě, tři, čtyři, pět krabiček paracetamolu, v každé šestnáct tablet. Prodej těchto tablet byl ve Walesu omezený na dvaatřicet kusů při jednom nákupu, kvůli snížení možnosti, že člověk zemře na předávkování. Získat pět balení znamenalo pečlivé plánování, a to pro mě znamenalo jenom jedno: sebevraždu.

„Na co to je?" zeptala jsem se.

„Jsou to jenom prášky na bolení hlavy."

„Na bolení hlavy je jich až moc."

„Mívám migrény."

„Tohle je příliš mnoho prášků dokonce i na migrénu."

Tváří jí prolétl náznak zoufalství. „Není to tak, jak to vypadá," řekla.

„Tohle je příliš mnoho léků na to, aby je člověk snědl najednou."

Koutky pusy se jí stáhly dolů. Roztřásla se jí brada.

„Něco se hodně pokazilo, že?"

Přikývla.

„Můžeš mi o tom povědět?"

Zavrtěla hlavou.

„Ráda ti pomůžu, pokud budu moct, ale potřebuji rozumět tomu, co se děje."

Eloise znovu zavrtěla hlavou.

„Co můžu udělat, abych ti pomohla?" zeptala jsem se jí.

„Jenom mě odvezte do Moelfre, prosím vás."

„To není v mých silách. Odvezu tě zpátky do školy, jestli chceš. Nebo tě odvezu do kanceláře paní Thomasové."

„Ne, chci jet domů."

„Nechápu to," řekla jsem. „Moelfre je hodně daleko v údolí a ty chodíš do školy Ysgol Dafydd Morgan. Ta je dvacet mil opačným směrem, takže podle mě v Moelfre nebydlíš."

„Ale bydlím. Potřebuju, abyste mě tam vzala."

„Tak zavolám paní Thomasové a zjistím podrobnosti. Tohle tu zatím necháme." Vzala jsem do ruky krabičky paracetamolu.

„Copak to *nechápete?*" zakvílela Eloise. „*Potřebuju se vrátit k Olivii.* Potřebuju jí přinést ten prstýnek!" Horečně se rozmáchla rukama jako v křeči, skoro jako by se chtěla udeřit, ale neudeřila. Zkřížila ruce přes hruď, sevřela si dlaněmi ramena a zhoupla se vpřed.

Trochu jsem se lekla. Vůbec nic jsem o té dívce nevěděla, ale vycítila jsem v jejím chování sklony k sebepoškozování a mnohem vážnější problémy než jenom nějaké vracení prstýnku.

Zlehka jsem se dotkla jejího ramene: „Vidím, že to opravdu chceš udělat. Ale pro mě je v tuto chvíli důležité, abys byla v bezpečí. Poznala jsem, že se něco pokazilo a že jsi hodně nešťastná. Takže dovol, abych ti pomohla. Začala bych tím, že bych si tohle na chvíli nechala. A dovol, abych si teď promluvila s paní Thomasovou. Potom ti pomůžu vyřešit tu záležitost s prstýnkem a Olivií. Slibuji."

Napětí trochu povolilo. Eloise popotáhla a jednou rukou si zakryla tvář. Podala jsem jí několik papírových kapesníků. Uplynuly dvě nebo tři minuty, než se vzpamatovala. Nakonec přikývla. „Tak jo."

„Dobře, jsi hodná." Vzala jsem ji kolem ramen a trochu ji k sobě přitiskla.

„Promiňte," řekla. „Nechtěla jsem se tak rozčílit."

„To nevadí."

Přikývla. „Můžu si zajít na záchod?"

„Ano, jistě."

Vstala z židle a natáhla se přese mě pro kabelku. Nechala jsem na ní ruku. „Ne, všechno tu nechej, prosím. Toalety jsou kousek po chodbě napravo."

Eloise bez dalších námitek odešla.

Strčila jsem krabičky paracetamolu do své kabelky. Posbírala jsem všechny materiály, které jsem si přinesla na růstovou skupinu, naskládala si je do kabely a pak učebnu uklidila.

Asi pět minut jsem nijak zvlášť nepřemýšlela o tom, že tu Eloise není, ale jak minuty ubíhaly, zmocnilo se mě neblahé tušení. Vzala jsem kromě svých věcí i její kabelku, vyšla ven, zavřela dveře a zamkla je.

Byly tu dvě oddělené toalety, pánské a dámské, které měly vždy jednu kabinku. Oboje dveře byly zavřené, ale nikde nevypadalo obsazeno. Zaklepala jsem na dveře dámské toalety. Když se nikdo neozval, otevřela jsem je. Prázdno. Zaklepala jsem na dveře pánského záchodu a také je otevřela, když se nikdo neozval. Prázdno.

Vylekaně jsem se rozhlédla chodbou oběma směry. Nikde nikdo. Eloise byla pryč.

KAPITOLA DRUHÁ

Začínala se mě zmocňovat panika. Procházela jsem chodbou a cestou nahlížela do kanceláří, i když mi připadalo vysoce nepravděpodobné, že by do některé z těch místností vešla. Budova byla moderní přízemní stavba, nepříliš rozlehlá, takže mi trvalo jen několik minut, než jsem se dostala k zadnímu vchodu. Otevřela jsem dveře a vyhlédla ven. Hned za budovou se nacházelo nevzhledné vybetonované prostranství a za ním vysoký drátěný plot, který nás odděloval od sousední zpustlé parcely. Zavřela jsem dveře, vrátila se chodbou dopředu a vyhlédla ven i tam. Nikdo v dohledu. Absolutně nikdo.

Budova stála na konci úzké, slepé ulice, která vedla kolem řeky. Na protější straně ulice nebylo nic, jenom řeka. Vedla tudy stezka oblíbená pejskaři, jenže byl právě příliv a řeka se rozšířila a potemněla. Nikdo po této straně ulice za přílivu nechodil, protože cestička už byla rozbahněná.

Vedle stála moderní montovaná stavba, kde se dělalo něco s pneumatikami. Za naším slepým koncem byl volný prostor. Žádná hezká, zelená farmářská pole, ale nevzhledná, postindustriální krajina z rozbitého betonu a rezavějícího kovu, kterých se pomalu zmocňovala příroda.

Jediný směr, kudy se mohla Eloise vydat, vedl doleva, kolem toho podniku s pneumatikami a dál k městu. Měla jsem na ulici tím směrem dobrý výhled, a nikoho jsem neviděla. Zbývalo mi jen jedno: zavolat Meleri.

Meleri Thomasová patřila k sociálním pracovnicím místní radnice. Poprvé jsme se setkaly před několika lety, když jsem

čerstvě dorazila ze Spojených států do Walesu. Obě nás tehdy pozvali jako hosty do jednoho televizního pořadu. Byla jsem tak zahlcená novými dojmy, že bych si Meleri nejspíš nezapamatovala, nebýt toho, že jsem si ji spletla s populární televizní kuchařkou Nigellou Lawsonovou. Ukázalo se však, že Meleri patří k lidem, které si zapamatujete jednou provždy, protože nejenže se podobá oné celebritě, ale také má ohromně výraznou osobnost a zálibu v zářivě barevných, obepnutých šatech. Rozhodně to nebyla běžná sociální pracovnice, jak si ji představujete.

Potom jsme se setkaly na jakési konferenci a právě tam jsme zjistily, že obě bydlíme ve stejné části Severního Walesu. A zbytek není třeba rozvádět, jak se říká. S Meleri jsme čas od času spolupracovaly několik let.

Britský systém je docela mimořádný tím, jak propojuje charitativní organizace se státními programy. V oblastech, které se týkají zdraví, vzdělání a sociálního zabezpečení, poskytuje stát v mnoha případech infrastrukturu a doplňkové financování programů, které potom provádějí hlavně charity. Například člověku s diagnostikovanou rakovinou zajišťuje lékařské ošetření systém státní zdravotní péče, ale spolupracující charity poskytují klíčovou pomoc, která zahrnuje praktické záležitosti od finančního poradenství po odvoz do nemocnice a zpět, ale zajistí také emocionální podporu, speciální ošetřování typu léčby bolesti nebo péči na konci života.

Když jsem se do Spojeného království přistěhovala, nemohla jsem pracovat jako učitelka nebo psycholožka, protože jsem měla přistěhovalecké vízum a to mi omezovalo pracovní možnosti jen na psaní. Když jsem posléze směla v těchto oborech pracovat, už jsem měla rodinu a malé dítě a nechtěla pracovat na plný úvazek. Tím pádem mi zapojení do systému charit vyhovovalo. Většinu času jsem trávila prací v některé z větších dětských charit, poskytovala jsem individuální poradenství a vedla růstové skupiny pro děti pocházející z deprivovaného nebo násilnického prostředí. Také jsem pravidelně přispívala do

workshopů a zapojovala se do školení pro učitele a další pracovníky z příbuzných oborů například na téma zneužívání děti a autismus. Jelikož to byla Meleri, kdo mě na začátku nalákal na práci přímo v místě, skončila jsem tím, že jsem pracovala většinou v rámci systému pěstounské péče, a byl to dobře vynaložený čas, protože mnoho těch dětí nemělo prakticky žádný přístup k jiné terapeutické pomoci. Většina se jich ke mně dostala na doporučení od Meleri, takže když Eloise řekla, že ji poslala paní Thomasová, příliš mě to nepřekvapilo, i když jsem nečekala, že to Meleri udělá, aniž by mě předem upozornila.

„*Eloise?*“ lekla se Meleri. „Ona je tam? S tebou?“

Čtrnáctiletá Eloise před několika dny utekla od svých pěstounů. Nikdo, ani Meleri, ji od té doby neviděl. Když jsem se to dozvěděla, poplašilo mě to ještě víc, vzhledem k těm krabičkám paracetamolu. Znervózňovalo mě taky pomyšlení, že Eloise vynaložila takové úsilí, aby mě našla, a já ji nechtíc odehnala. Nebyl ale čas dumat nad tím, co jsem mohla udělat líp, protože v tu chvíli bylo nejdůležitější ji najít.

Meleri mi sdělila podrobnosti z Eloisiny minulosti, která je až příliš častá – nefunkční rodina, návykové látky a týrání, prokládané zásahy sociálních služeb a pobyty u pěstounů. Eloise byla ze tří dětí, z nichž každé mělo jiného otce. Její bratr, o dva roky mladší, byl tak surově napaden, že utrpěl trvalé poškození mozku a později zemřel na záchvat. Eloise, tehdy čtyřleté, se ujala sociální péče, stejně jako její sestry Evie. Holčičky umístili do oddělených pěstounských domovů a po nějaké době soud zrušil rodičovská práva k Evie, takže mohla být adoptována.

Z důvodů, které mi nebyly jasné, nebyla Eloise uvolněna k adopci současně s Evie. Naopak v šesti letech skončila zpátky u matky. Zdálo se, že všechno jde dobře. Eloise chodila pravidelně do školy, byla čistá a matka se o ni starala, takže to vypadalo, že se všechno usadilo. Jenže když bylo Eloise devět, zatkli matčina přítele Darrena za uveřejňování pornografických

fotografií Eloise na internetu. Policejní vyšetřování prokázalo, že se fotky a videa s Eloise objevovaly na internetu už několik let a že do toho byla zapletena také Eloisina matka, nejen její přítel. V té době byla matka zbavena rodičovských práv.

U Eloise tehdy odborníci pozorovali známky narušeného chování, takže ji umístili do terapeutického pěstounského domova. Reagovala dobře a dělala přiměřené pokroky. Bohužel péče v terapeutických pěstounských domovech je z podstaty krátkodobá, takže po devíti měsících Eloise putovala k novým pěstounům. Opět se zabydlela bez větších potíží. Jenže tehdy se objevila její babička z otcovy strany. Až do té doby nehrál Eloisin otec v jejím životě téměř žádnou roli, protože byl kvůli drogám každou chvíli ve vězení. Babička řekla, že ho propustili, je čistý, má stálou práci a bydlí u ní. Rodinní příslušníci si chtěli s Eloise znovu vybudovat vztah a poskytnout jí domov.

To byla pro sociální služby dobrá zpráva, protože se snaží ze všech sil, aby děti udržely ve vlastní rodině, pokud je to aspoň trochu možné. Bohužel Eloisin otec a babička bydleli ve vedlejším hrabství, což znamenalo pro sociální služby jinou jurisdikci a zároveň tak Eloise nemohla s babičkou a otcem strávit moc času předtím, než jí úřady dovolily odejít k nim bydlet. Meleri řekla, že měla tehdy pocit, že je to pochybné rozhodnutí, nejen kvůli tomu, že Eloise u pěstounů dobře prospívala, ale protože její otec a babička bydleli v odlehlé venkovské komunitě ve vnitrozemí, kde byla hlavním jazykem velština. To znamenalo, že se v místní škole vyučovalo ve velštině a angličtina byla druhý jazyk, jenže Eloise, jejíž matka byla Angličanka, pořádně velšsky neuměla. Meleri se obávala, že očekávat od Eloise, že si po tak narušeném dětství zvykne nejen na nový jazyk, ale i nový domov a novou rodinu, je přehnané. Jenže Meleri přehlasovali a Eloise se stěhovala.

A Eloise se vrátila. Nové uspořádání se během několika měsíců zhroutilo, když se otcovy problémy s drogami vrátily a babička nezvládala Eloisiny složité behaviorální potřeby.

Načež Eloise, už třináctiletou, umístili do Moelfre k rodině Powellových, kteří měli s pěstounstvím mnohaleté zkušenosti. V této rodině byla také dcera Heddwen, tehdy šestnáctiletá, a devatenáctiletý syn Rhys, který už byl na univerzitě, a další dvě děti v dlouhodobé péči. Nikdo jménem Olivia se tam nevyskytoval.

Heddwen i její bratr vyrůstali s tím, že k nim přicházejí a po čase odcházejí děti umístěné do pěstounské péče, takže se už uměli postarat o to, aby se u nich nováček cítil vítaný. Meleri říkala, že Eloise měla problémy si zvyknout, což bylo komplikované tím, že brzy po příchodu dostala svou první periodu a nebyla na ni vůbec připravená. Heddwen s ní soucítila, uklidňovala Eloise tím, že jí vyprávěla o vlastních zkušenostech s tímto životním milníkem, a snažila se jí být v těch prvních dnech velkou oporou. Jenže, jak vyprávěla Meleri, Eloise si vysvětlila Heddweninu laskavost jako známky hlubšího vztahu. Brzy to přerostlo v bláznivou posedlost.

Eloise začala chodit Heddwen v patách po celém domě a neustále chtěla být s ní. Snažila se držet Heddwen za ruku, tiskla se k ní a tulila, kdykoli se Heddwen posadila na pohovku. Heddwen byl takový druh tělesného kontaktu s Eloise nepříjemný a nechtěla, aby se jí Eloise dotýkala. Potom začala Eloise žárlit, kdykoli chtěla Heddwen trávit čas s jinými lidmi, a byla zvlášť protivná, když si Heddwen pozvala domů kamarádky. Heddwen se snažila Eloise od nežádoucí pozornosti odradit, ale stále víc si uvědomovala, že se nemůže věnovat běžným aktivitám. Vyvrcholilo to jednoho sobotního odpoledne, kdy si Heddwen vyrazila se svým chlapcem. Eloise v záchvatu žárlivosti popadla nůžky a zničila několik kousků Heddwenina oblečení. Powellovi toho měli dost. Požádali o umístění Eloise k jiným pěstounům.

V současné době byla u pěstounů v jednom velkém přímořském městě, víc než třicet mil od Moelfre. Jenže ta vzdálenost Eloise nijak neodradila. Několikrát se jí podařilo objevit se u Powellových na zahradě, odkud pozorovala dům a čekala, až Heddwen vyjde ven, a vzdorovala snahám pomoct jí zvyknout

si u nových pěstounů. Dvakrát utekla a dvakrát ji policie našla. Tohle byl třetí útěk a Eloise nebyla doma už skoro týden.

„Jak ji propána napadlo přijít za mnou?“ zeptala jsem se.

„Můžu se jen domýšlet, že kvůli tomu, co jsem jí řekla,“ odpověděla Meleri. „Hodně se zhoršila, když ji chytili u Powellových naposled. Šla jsem ji vyzvednout na policejní stanici – plakala a tvrdila, že jsme všichni hrozní, když jí nedovolíme být s Heddwen, a nedokázala mluvit *o ničem* jiném než o tom, že se tam musí vrátit. Snažila jsem se jí vysvětlit, že jí nemůžu dovolit vrátit se k Powellovým, že tahle posedlost Heddwen musí přestat, protože tu nejde o skutečný vztah. Její *city* skutečné byly, ale vztah ne, protože Heddwen ho neopětovala. Na všechno moje vysvětlování jenom odpovídala, že se svojí touhy být s Heddwen nevzdá. Pořád jenom plakala. Během toho rozhovoru každou chvíli zaznělo něco o sebevraždě a neustále se vracela k tomu, jak jí nikdo nepomáháme…Zoufale jsem se snažila vymyslet něco, čím bych upoutala její pozornost a vytrhla ji z toho řetězce myšlenek, protože se tak trápila… Řekla jsem něco v tom smyslu, že by si s tebou mohla někdy promluvit, že bys jí možná uměla pomoct.“ Meleri se odmlčela. „Možná jsem to trochu přehnala, protože jsem se zmínila o tom, jak jsi slavná a jak umíš řešit problémy. Její mozek jel v tu chvíli jako kolovrátek, takže jsem říkala prostě cokoli, co by ji z toho vytrhlo. Jenže to bylo jen tak mimochodem. Vůbec jsem se tím dál nezabývala. Což víš, protože jsme o ní spolu vůbec nemluvily.“

„Páni,“ řekla jsem. „Takže tohle jí stačilo k tomu, aby se sem vydala?“

„Zjevně ano. Ale nemám tušení, jak zjistila, kde jsi. Nemám tušení, jak se k tobě dostala. A nemám tušení, co teď uděláme.“

KAPITOLA TŘETÍ

Krabičky paracetamolu stále ležely na židli vedle mě, když jsem s Meleri dotelefonovala. Nepochybovala jsem, že Eloise si je chce skutečně vzít, pokud nedokáže vyřešit svůj problém s Heddwen, a vzhledem k tomu, jakou práci si dala s tím, aby mě vyhledala, jsem si byla docela jistá, že je víc než schopná zařídit se tak, aby se jí sebevražda podařila.

Zvlášť mi vadilo, že se rozhodla pro paracetamol, protože si ho snadno sežene znovu, a většina lidí si neuvědomuje, jak je strašný, když se předávkuje. Nezabíjí hned. Ale zatímco se ho tělo snaží zpracovat, vytváří vedlejší produkty, které způsobí selhání jater, což znamená, že se člověk může po předávkování probrat s tím, že si to rozmyslel a chce žít dál, jenže po několika dnech zemře, pokud se předávkování správně neléčí. Tohle se stalo jednomu mladému děvčeti, se kterým jsem pracovala. Předávkovalo se ve chvíli nejhoršího zoufalství. Naštěstí ji našel přítel a přinutil ji zvracet, protože si myslel, že je to nejlepší způsob, jak dostat jed z těla ven, a potom, místo aby ji odvezl k doktorovi, ji nechal se z toho vyspat. Druhý den se probudila, ráda, že je stále naživu, a začala hledat pomoc, kterou potřebovala, jenže po pěti dnech zemřela, protože její organismus už zmetabolizoval příliš mnoho paracetamolu a tím došlo k poškození jater. Ta zpráva mě tehdy úplně zničila.

Takže co se stane s Eloise? Co budeme dělat? Co můžeme dělat? Nikdo z nás nevěděl, kde je nebo jak se k ní dostat. Snad ještě nikdy jsem se necítila tak bezmocná.

Když jsem dotelefonovala s Meleri, ještě naposledy jsem se pokusila najít Eloise v nejbližším okolí. Vydala jsem se po silnici

a pozorně se rozhlížela kolem. Toho dne byly vysoko na nebi husté cáry mraků. Stromy byly tu a tam spálené mrazem, ale pořád ještě hodně zelené, i když listí už vadlo.

Nikoho jsem neviděla. Protože tato ulice byla slepá, ani auta tu nejezdila. Dílna s pneumatikami vedle nás byla malý, nezávislý podnik a nikdy v něm nebylo moc rušno. Řeka naproti byla černá a proud tekl pomalu. Ještě chvíli jsem tam postávala a přála si, aby tam někde Eloise byla, třeba čekala na autobus nebo šla po cestě, ale nikde nikdo.

Vrátila jsem se do učebny, sbalila si svoje věci a všechen paracetamol, uklidila židle zpátky na místo, zhasla světlo a odešla.

Obvykle jsem pracovala docela blízko domova, ale růstová skupina se scházela v jedné z malých vesniček kolem velšsko-anglických hranic. Charita nedokázala sehnat nikoho jiného, kdo by skupinu vedl; z mého bydliště to sice byla hodina cesty, ale skupina se konala jenom jednou týdně a já řídila auto ráda. Vyhýbala jsem se rušné dálnici A55 a vždy jezdila po úzkých vedlejších silničkách, kudy se sice nedalo jet rychle, ale byla to přímější cesta k cíli, navíc úžasně malebnou velšskou krajinou.

Tentokrát jsem při jízdě dokázala myslet jenom na Eloise. Při pohledu na vysoké živé ploty a venkovské autobusové zastávky jsem se v duchu ptala, jak se Eloise, u všech všudy, podařilo vymyslet, jak se dostat ze svého domova na pobřeží do malé vesničky, kde jsem zrovna pracovala. Bylo mi z toho mizerně, protože ji to stálo takovou námahu a já nezareagovala tak citlivě, jak potřebovala.

Nevýhodou mého postavení jako dobrovolníka bylo, že mě nikdy nepovažovali za pracovníka přední linie. Vlastně jsem většinou neměla v jejich hierarchii vůbec žádné zařazení. Takže když Eloise konečně našli a vrátili k pěstounům, nikdo mi to neřekl. Meleri za to nemohla. Nebyla ten týden v práci a jejích případů se ujala jiná sociální pracovnice, a ta paní o mém zapojení vůbec nevěděla. Když se Meleri vrátila a zase svoji práci

převzala, zavolala mi a řekla, že Eloise už přestěhovali do jiného pěstounského domova v naději, že si tam lépe zvykne a odradí ji to od útěků. Byla teď v jedné vesničce na západním konci hrabství, tak daleko od Powellových, jak to sociální služba dokázala zařídit, aniž by ji musela vystěhovat z okrsku úplně.

Byla jsem ráda, protože to znamenalo, že Eloise je ke mně mnohem blíž, takže jsem řekla, že s ní ráda budu pracovat, pokud Meleri usoudí, že to pomůže. Bohužel však to přestěhování znamenalo, že Eloise už neměla na starosti Meleri, takže pokud jsem se měla zapojit, musela jsem počkat, dokud nová sociální pracovnice nepožádá o moje služby charitu, pro kterou jsem pracovala, a neexistovala žádná záruka, kdy se to stane, pokud vůbec. Tak to prostě chodí v nedokonalém světě.

Život šel nevyhnutelně dál. Září se překulilo v říjen. Stromy se změnily. Začaly podzimní vichřice. Říjen skončil a přišel listopad, který se v keltských zemích považuje za první zimní měsíc. Některé stromy si stále ponechávaly zbytky podzimních barev, ale ty se většinou kupily u okrajů silnici a hnědé a zlaté listí poletovalo v mírném větru. Dny se krátily a začínaly být kalné a chmurné.

Mým domovem byla malá farma tři sta metrů vysoko na vřesovišti Hiraethog. Stála na západní straně s výhledem na hory Snowdonia, kde nezkrocená příroda začínala pomalu ustupovat obdělávané farmářské půdě. Jelikož jsme já i manžel měli jiné zaměstnání, nebyli jsme farmáři na plný úvazek, ale líbil se nám život na venkově a chovali jsme ovce, několik krav a nejrůznější drůbež.

O tomto podzimu jsme měli osiřelé jerseyské tele jménem Gerald. Přišlo k nám teprve nedávno a péče o něj obnášela především naplnit dvoulitrovou recyklovanou láhev od coca-coly mléčnou náhražkou pro telata, našroubovat na ni gumovou savičku velikosti sexuální hračky a strávit půlhodinu pokusy přimět Geralda, aby otevřel tlamičku natolik, aby se mu do ní savička vešla. Gerald se nedal jen tak přesvědčit, že má

tohle počínání cenu. Vážil skoro tolik co já a dokázal tlamu držet zavřenou velmi pevně, takže při krmení jsme nadělali hodně svinčíku. Vždycky jsem si na to nazula gumáky a oblékla nepromokavý plášť a kalhoty, než jsem si klekla k němu do slámy, abych mu vpravila gumový struk do tlamky.

Toho dne jsem byla mimo domov a vrátila se, až když se šeřilo. Manžel už byl doma, když jsem přijížděla, a byli s naší dcerou v kuchyni a připravovali večeři. I když jsem v tu chvíli neměla chuť na telecí zápasy, věděla jsem, že je řada na mně, takže jsem se převlékla do pracovního. Přešla jsem dvůr s plnou láhví od coly v podpaží. Stání mělo klasické stájové dveře. Obvykle jsme zavírali na petlici jen dolní půlku, abychom udrželi Geralda uvnitř, a horní polovinu nechávali otevřenou, aby puch mohl proudit ven, protože telata dokážou v uzavřeném prostoru značně smrdět. Byla už prakticky tma, takže jsem si tam rozsvítila, pozdravila Geralda a vešla dovnitř, zavřela za sebou dolní půlku dveří a zajistila ji petlicí. Když jsem si klekala na slámu vedle Geralda, nemyslela jsem na nic jiného kromě úkolu, který mě čekal.

Po týdnu vnucování struku mezi pysky začalo Geraldovi svítat, že obsah láhve vlastně není špatný. Po nemotorném začátku začal opatrně sát.

Zrovna když jsem se radovala z toho malého zázraku, vynořil se u dveří do chléva nečekaný stín. Gerald i já jsme se lekli a mléko teklo všude.

„Ahoj," ozvalo se nesměle. Stála tam Eloise.

Byla jsem tak překvapená, že ji vidím, že jsem na chvíli ztratila řeč.

Vypadala polekaně, jako bych to byla já, kdo ji zaskočil.

„Co tu děláš?" zeptala jsem se.

Nastala dlouhá odmlka a potom řekla: „Paní Thomasová mi řekla, že jste spisovatelka. Viděla jsem vaše knihy."

„Jak jsi mě našla?"

S pootevřenými rty a rozšířenýma očima zůstával její výraz skoro prázdný. Lehce pokrčila rameny. V té chvíli Eloise

vypadala, že to opravdu neví, jako by se nějakým kouzlem přestěhovala ze svého života do toho mého.

„Pojď dovnitř," pozvala jsem ji. „Zase začíná pršet."

Zavrtěla hlavou. „Bojím se ho." Kývla na Geralda.

„Nic ti neudělá. Je ještě malý."

„Nechci, aby mě kousl."

„Je to tele. Nekouše."

Znovu zavrtěla hlavou. „Bojím se zvířat."

Zase se nadlouho odmlčela. Dívaly jsme se na sebe, žádná jsme nenacházely slova.

„Chci, abyste mi pomohla," řekla konečně. „Jako těm dětem z vaší knížky. Chci být ve vaší třídě."

„Já už neučím, bohužel."

„Ale paní Thomasová říkala, že mi pomůžete. Já to chci."

Usmála jsem se. „Ano a určitě na něco přijdeme. Ale nejdřív musíme promluvit s tvojí sociální pracovnicí."

Eloise protáhla obličej.

„Také se budeme muset nejdřív dohodnout na několika pravidlech. Například že musíš chodit pravidelně do školy. Já nejsem žádná náhražka za školní docházku. Další věc, budeš mi muset slíbit, že nebudeš utíkat, protože ti nedokážu pomoct, když nebudu vědět, kde jsi."

„Já jsem neutekla."

„Stále jsi u Jenkinsových?"

„Ano."

„Jak to, že ses teda objevila tady?"

„Autobusem." Její tón naznačoval, že jsem poněkud zabedněná, když mě to nenapadlo.

„Po naší cestě nejezdí žádné autobusy."

Eloise pokrčila rameny. „Vystoupila jsem u vesnice. Došla jsem pěšky."

„No dobře, a o to právě jde. Je už tma. Ty máš na sobě černý kabát a černé kalhoty. A tady jsme na samotě. Dělat něco takového není bezpečné, ze spousty důvodů. Ráda slyším, že jsi stále